

[Lykketoff]

ofte lidt misforståede reaktioner vedrørende motiverne til forslaget. Men jeg vil godt sige, at det bliver så til gengæld afsløret i diskussionen, at netop fordi vi har denne udbetalingsform, opfatter mange mennesker børnefamilieydelsen som en social ydelse og begynder diskussionen om indkomstgraduering.

Når vi ubetinget fastholder, at vi ikke skal have indkomstgraduering, er det ikke for at beskytte de såkaldt rige, men i erkendelse af, at der kun findes nogle få tusinde virkelig rige børnefamilier her i landet, og at de forskelle, der eksisterer på grund af den ulige byrde vedrørende boligudgifter og udgifter til pasning af børn, ofte vejer tungere i afgørelsen af, hvor familiens levestandard ligger på skalaen, end nogle forskelle i lønninger og indkomster.

Vi har foretaget nogle beregninger for folk, der har samme boligstandard, samme husstandsindkomst – et ægtepar med 400.000 kr. – hvor forskellen alene er: Har de småbørn, der skal passes, eller er de alene, og hvor længe har de haft deres hus? Hvis man sammenligner tre husstande, kan man se, at der pr. husstandsmedlem i småbørnsfamilien er 1.800 kr. tilbage, når de faste udgifter er betalt. I en tilsvarende familie uden børn, der har købt hus samtidig, er der mere end det dobbelte beløb tilbage, og hvis man tager en familie med samme indkomst og samme boligstandard, der har købt hus for en menneskealder siden, er der mere end det tredobbelte tilbage.

Hvis ikke man forstår disse sammenhænge, hvis ikke man forstår, hvor stærkt de generationsmæssige og de boligudgiftsmæssige forskelle slår igennem, får man en række diskussioner, der ender i det rene fordelingspolitiske kvaksalveri, og det er lige præcis det, vi prøver at imødegå med dette forslag. Derfor ville jeg stadig væk håbe – jeg forstår på meldingerne, at dette forslag måske ikke bliver vedtaget – at vi kunne finde den stærkest mulige måde at markere det, der var de oprindelige intentioner, og gøre det i fællesskab, og så selvfølgelig sørge for, at udbetalingen af pengene til børnefamilierne sker på den administrativt enkleste måde.

Aagaard (KF):

Vi fik af skatteministeren en særdeles grundig og udtømmende redegørelse for indholdet i forslaget her, og jeg kan fuldt ud dele de betænkeligheder, skatteministeren gav udtryk for

vedrørende forslagets gennemførelse, også omkring de administrative betragtninger. Men jeg vil gerne slå fast, at vi i Det Konservative Folkeparti er helt enige i, at ydelsen til børnefamilien fortsat skal være den samme uanset husstandsindkomsten, og det siger jeg også set i lyset af, at børneydelsen til dels var tænkt som kompensation for familier, der mistede en del af værdien af deres rentefradrag ved skattereformens ikrafttræden i 1987.

I forhold til en børneydelse givet i form af et ekstra skattefradrag er det min opfattelse, at den såkaldte børnecheck eller kontante ydelse har nogle særdeles store fordele. Jeg tvivler på, at nogen familie vil opfatte et ekstra skattefradrag nær så positivt, som når man hver tredje måned får en check ind ad døren, og jeg er bange for, at fradraget vil drukne, ikke i mængden af andre fradrag, men nærmest i den uoverskuelighed, der vil være i sammensætningen af den årsopgørelse, man får, og derved risikerer vi, at lettelsen i højere grad indgår i det løbende privatforbrug i bredere forstand end det, der er hensigten: direkte at komme børnene til gode.

Jeg ved fra detailhandelen, at man helt kontant på omsætningen mærker salget til børn netop i de perioder, hvor checken kommer. Det skal jeg ikke på nogen måde tage til indtægt for, at ydelsen bredt ikke ville blive udmøntet til børnene. Men det er i hvert fald en kendsgerning, der viser, at man er opmærksom på børnene med nyanskaffelser netop omkring det tidspunkt.

Jeg tror, man generelt må sige, at en gennemførelse af forslaget vil virke helt uforståelig for mange skatteydere. Jeg mener også, at de undersøgelser, der er foretaget om spørgsmålet, viser, at man helt kontant sætter pris på denne hilsen de fire gange om året; dem er der jo ikke for mange af fra vores skattevæsen. Så min forventning er trods alt fortsat, at det vil komme børnene til gode i al almindelighed.

Jeg skal ikke nærmere komme ind på de administrative besværligheder, som skatteministeren beskrev. Umiddelbart synes vi, det er vigtigt, at vi bevarer nogle ordninger, som er overskuelige. Fordi man har valgt at få et barn, så kan det ikke være meningen, at det automatisk skal betyde, at man skal trækkes med komplicerede skatteregler, som reelt ingen betydning har.